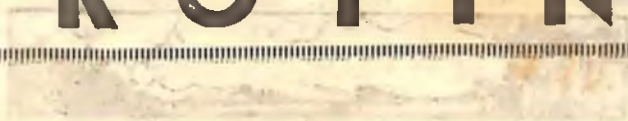

ΠΙΚΟΥΙΝΟΣ

Π Ι Γ Κ Ο Υ Ι Ν Ο Σ

≡ ≡ ≡ Ν Ε Α ≡ ≡ ≡

≡ ≡ ≡ Σ Α Μ Η Ω Δ Α Μ Ο Ι Ω Τ ≡ ≡ ≡

≡ ≡ ≡ Μ Α Ρ Τ Ι Ο Υ 1948 ≡ ≡ ≡

Ο Μηνιαίος Προσκοπικός Περιοδικός
 είναι το ετήσιο εγχαρτίδιο των Προσκοπικών
 Οργανισμών της Ελλάδας. Περιλαμβάνει
 άρθρα, φωτογραφίες, σχέδια και άλλα
 ενδιαφέροντα υλικά. Είναι απαραίτητο
 για όλους τους Προσκοπικούς Οργανισμούς
 και τους μεμονωμένους Προσκόπους.

Ο Μηνιαίος Προσκοπικός Περιοδικός
 είναι το ετήσιο εγχαρτίδιο των Προσκοπικών
 Οργανισμών της Ελλάδας. Περιλαμβάνει
 άρθρα, φωτογραφίες, σχέδια και άλλα
 ενδιαφέροντα υλικά. Είναι απαραίτητο
 για όλους τους Προσκοπικούς Οργανισμούς
 και τους μεμονωμένους Προσκόπους.

Μ Η Ν Ι Α Ι Ο Π Ρ Ο Σ Κ Ο Π Ι Κ Ο Π Ε Ρ Ι Ο Δ Ι Κ Ο

≡ Ν Ε Α ≡

≡ Τ Ω Ν Ο Μ Α Δ Ω Ν Μ Α Σ ≡

ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ ΤΗΣ 11^{ΗΣ} ΟΜΑΔΟΣ ΠΡΟΣΚΟΠΩΝ ΓΙΑ ΤΟΝ "ΠΙΓΚΟΥΪΝΟ",

◇ Στις 26 Νοεμβρίου 1944 ή 11η ομάδα 'Αθηνών έόρτασε τὰ είκοσι χρόνια της. 'Η έορτή άρχισε με δοξολογία δια τὰ 20 έτη. 'Ο άρχηγός και ίδρυτής τής ομάδος κ. Σ. Λορέντζος μίλησε για τὸ έργο του προσκοπισμού Μετά έπακολούθησε δοκίμωσια δοκίμων. 'Ακολούθως όμίλησαν ὁ Πανοσιολογιότατος 'Αρχιεπίσκοπος κ. Γρηγόριος Πετρόπουλος δια τὸ παιδαγωγικόν έργο του προσκοπισμού. 'Ομίλησεν τέλος ὁ Γ. Γραμματεὺς του Σ.Ε.Π. και επίτιμος άρχηγός τής ομάδος κ. Η. 'Ησαΐας:

'Η ώραΐα έορτή έληξε με τὸν προσκοπικὸ και έθνικὸ ὕμνον. Στὴν τελετὴ παρευρέθησαν οἱ κ. κ. Μ. Μίνδλερ και Μιντουδης καθὼς και πολλοὶ άρχηγοὶ ομάδων, οἱ γονεῖς τῶν προσκόπων, και πλήθος κόσμου

◇ Στὰς 18 Φεβρουαρίου έγινε ήμερησία έκδρομὴ στὴν Καλογρέζα, αργότερα ή ομάδα έπεσκεύθη τὸν ναὸν 'Αγ. Φιλοθέης, κ' εκεί έγινε θεωρία του άρχηγου περὶ του βίου τής 'Αγίας.

◇ Στὰς 25 Φεβρουαρίου ή διας έόρτασε εἰς τὸν ναὸν του 'Αγίου Νικολάου (Ραγκαβῆ) τὰ τριάντα χρόνια του άρχηγου της κ. Σ. Λορέντζου εἰς τὸν προσκοπισμόν. Κατὰ πρῶτον έψάλλη δοξολογία, κατόπιν ὁ άρχηγός όμίλησε πρὸς τὸ κοινὸν έξιστορήσας τὸ έργον του, κατὰ τὰ τριάκοντα έτη του, στὸν προσκοπισμόν. 'Ομί-

λησεν επίσης ὁ Πανος. άρχιμανδρίτης κ. Γρηγ. Πετρόπουλος, κατόπιν ὁ γενικὸς γραμματεὺς του Σώματος τῶν προσκόπων κ. Η. 'Ησαΐας, ὁ κ. Νεουδάκης, άρχηγός ομάδος, και ὁ τοπικὸς έφορος κ. Μαρινᾶρος συγχαιρόντες τὸν άρχηγὸν δια τὴν τριακονταετὴν ὑπηρεσίαν του εἰς τὸ Σῶμα.

'Η τελετὴ έληξε με τὸν έθνικὸν ὕμνον.

◇ Στὰς 11/3/45 τὴν Κυριακὴν εἰς τὸ Σύστημα Νέας Φιλαδέλειας έπακολούθησε ή παράδοσις τής 3ης άγέλης εἰς τὴν 3η ομάδα.

'Η παράδοσις έγινε ώραϊοτάτη με τραγούδια και κραυγές κ' ἐν μέσω μεγάλης όρέξεως για νέα δουλειά.

Τὴν 3η άγέλη παρέλαβε ὁ άρχηγός 3ης Ο.Π.Ν.Φ. 'Αγίς 'Αγγελίλης.

◇ Με χαρὰ πληροφορηθήκαμε ὅτι περιφερειακὸς έφορος 'Αθηνῶν διορίστηκε ὁ κ. Κ. Φακίτης.

◇ Πρόσκοποι του 7ου Συστήματος 'Αθηνῶν καθαρίζουν ἀπὸ τις κάμπιες τὸ δασάκι του λόφου του Στεφῆρη και τὰ Πευκάκια του 'Αγίου Νικολάου.

◇ 'Η 3α' και 3γ' Ο.Ν.Α. τὴν Κυριακὴ 11ην Μαρτίου πήγαν στὸ Καστρί για νὰ καθαρίσουν τὸ μέρος ὅπου εἶχαν κατασκηνώσει τὸ καλοκαίρι, ἀπὸ τις κάμπιες.

Π Ι Γ Κ Ο Υ Ϊ Ν Ο Σ

ΜΗΝΙΑΙΟ ΠΡΟΣΚΟΠΙΚΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ
ΤΗΣ ΕΝ/ΤΙΑΣ ΠΙΓΚΟΥΪΝΩΝ ΤΗΣ 3^{ΗΣ} ΟΜΑΔΟΣ ΝΑΥΤΟΠΡΟΣΚΟΠΩΝ

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Α': 1936-39

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'.

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ :

ΑΛ. Ι. ΖΑΝΝΟΣ
ΚΟΥΜΠΑΡΗ 6 - ΤΗΛ. 28.938

ΕΤΟΣ 4ον — ΦΥΛΛΟΝ 33ον

1 Απριλίου 1945

Τιμή Φύλλου δεχ. 30

25 ΜΑΡΤΙΟΥ 1945

Τι μᾶς θυμίζει ἡ 25 Μαρτίου. Παληά, παληά τὸ σύσσωμο ξεσῆκωμα ἑνὸς λαοῦ ραγιαδῶν ποῦ δὲν θέλει νὰ ἐξακολουθήσει τὴ ζωὴ τοῦ σκλάβου καὶ παίζει ὅλα γιὰ ὅλα στὸν ἄνισο ἀγῶνα μὲ μιὰ τεράστια δύναμη.

Στὸ τέλος νικᾷ, γιατί ὁ τόπος αὐτός λεγότανε Ἑλλάδα κι' ἦταν γραφτό του ἀπὸ τὰ πιὸ παληὰ τὰ χρόνια σὲ κάθε τέτοιο του ἀφηνιασμένο ξεσῆκωμα νὰ βγαίνει πάντα νικητής.

Μᾶς θυμίζει ἀκόμα χρόνια ἄμορφα, κι' ἠλιοφώτιστες χαρούμενες παρελάσεις καὶ τραγούδια καὶ χαρὲς κι' ἐνδοουσιασμούς.

Μᾶς θυμίζει χρόνια βυθισμένα στὸ σκότος ποῦ σὲ γωνιὲς ἀπόμερες διαβάζαμε ἢ μοιράζαμε προκηρύξεις, ποῦ στίς πλατείες καὶ στοὺς δρόμους τῆς Ἑλλάδας χιλιάδες χύνονταν οἱ νέοι γιὰ νὰ σκορπίσουν τὴ φωνὴ τῆς Πατρίδας καὶ πολλές φορές καὶ τὴ ζωὴ τῆς.

Μᾶς θυμίζει καρδιοχτύπια καὶ λαχτὰρες καὶ σημαίες καὶ τραγούδια καὶ κραυγὲς τρόμου, ὀλοζώντανα τὴν κατοχὴ.

Μᾶς θυμίζει, μᾶς θυμίζει πολλὰ ἡ 25η Μαρτίου γιατί κάθε χρόνο εἶχε καὶ μιὰ καινούργια σημασία γιὰ ὅλους μας ἢ πράξη ἢ γεννοιά ἢ παληά

Ἔτσι κυλώντας τὰ χρόνια μᾶς φέραν στὸ 1945 καὶ τώρα στεκόμαστε μπροστὰ σὲ μιὰ καινούργια 25η Μαρτίου μὲ τὴ σημερινὴ τῆς σημασία βαθεῖα χαραγμένη στὴν ψυχὴ μας.

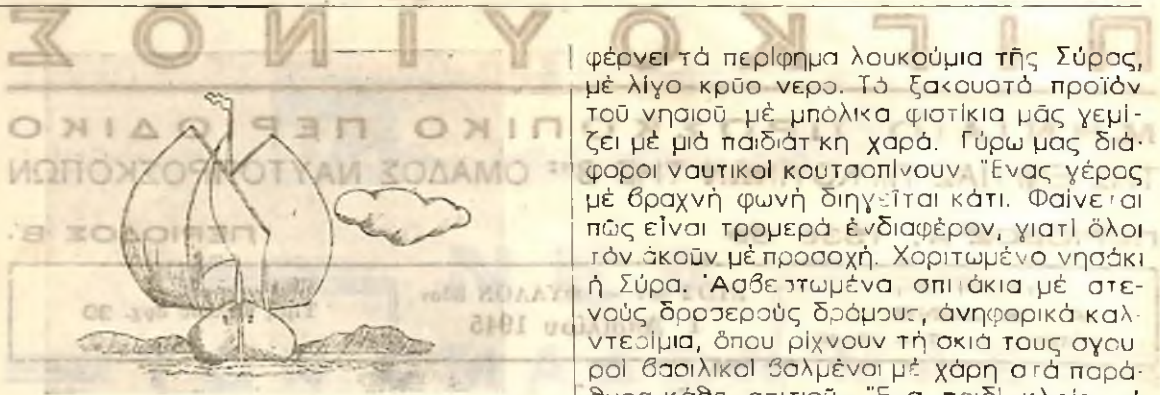
Πέρασαν χρόνια σκοτεινὰ ἐδῶ καὶ λίγο. Κάθε μέρα ἡ γῆ ἢ ἑλληνικὴ ποτίζονταν μὲ αἷμα ἀνθρώπινο, κι' ἀνοίγονταν λάκκοι

βαθεῖοι γιὰ νὰ χωρέσουν ἀνθρώπινα λείψανα. Ἡ χώρα γέμισε πτώματα, πτώματα, πολλὰ πτώματα κι' αὐτὰ σάπισαν καὶ βγάλαν μιὰ βαρεῖα μυρουδιά. Μά ὕστερα ἡ γῆ τὰ ρούφιξε ὅλα αὐτὰ καὶ δὲ μείναν παρὰ κόκκαλα ποῦ ἀσπρίζουν πάνω στὴ μαύρη γῆ. Τώρα ἦρθε ἡ ἀνοιξη κι' ἡ γῆ ἀπὸ τὸ λίπασμα τὸ ἀφθονο θὰ λουλουδίσει μὲ μανία. Θὰ βγάλει ἄμορφα λουλούδια ἢ Ἑλλάδα κι' αὐτὰ θὰ βγοῦν ἀπὸ τὰ σάπια κρέατα ποῦ κατὰπτε τότε ἡ γῆ.

Αὐτὰ γιὰ μᾶς ἔχει μεγάλη σημασία, γιατί ἡ βρωμὰ αὐτὴ δὲν πείραζε μόνο τὴ μύτη μας πείραζε καὶ τὴν ψυχὴ μας. Χρόνια τώρα βρώμικες ἀναθυμιάσεις βρώμιζαν τὸ μυαλό καὶ τὴν ψυχὴ μας. Μά μὴν ξεχνοῦμε πῶς καὶ μεῖς εἴμαστε Ἑλληνες βγαλμένοι ἀπὸ τὴν ἴδια γῆ ποῦ σᾶς εἶπα πάρα πάνω. Ὅλες τίς βρωμιές ποῦ αἰσθάνθηκαμε χρόνια τώρα τίς κλείσαμε μέσα μας βαθεῖα γιατί ἦταν οἱ βρωμιές τῆς κάθε μας στιγμῆς, κι' αὐτές σάν τίς ἄλλες γίνηκαν λίπασμα πολὺ γιὰ νὰ θρέψουν τὰ καινούργια ἰδανικά.

Ἦθε ἡ ἀνοιξὴ παιδιὰ, ἡ ἀνοιξὴ τῆς Πατρίδας. Τὰ ὄπλα τῶσπασαν στὰ γόνατα γιὰ νὰ τὰ κάνουν πρῶτο ὑλικό, ἐργαλεῖα. Στὴ χώρα ὀλόκληρη ἀπλώθηκε ἡ χαρὰ, ἡ μεγάλη χαρὰ τῆς δημιουργίας Ἀκράτητος νέου κόσμου ἀπὸ ἀργόσχολες συζητήσεις χύθηκε στὴν καινούργια ζωὴ. Μέρα μὲ τὴ μέρα καινούργια κι' ἄμορφα σηκώνονται τὰ χτίσματα τῆς ἀνθρώπινης προοπάδειας.

Ἡ Ἑλλάδα δουλεύει. Αὐτὴ εἶναι ἡ σημερινὴ 25η Μαρτίου. Ἡ δουλειά, τὸ χτύ-

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΘΑΛΑΣΣΑ

ΣΥΡΑ

Πλέουμε καταμεσής στο πέλαγος. Ο άερας μάς δέρνει από παντού. Τά σκονιιά τρίζουν, ενώ τό πανί χτυπάει από δώ κι' από κεϊ. Ίλωσ νάσπασε τό άπάνω μπαστούνι, τό πίκι. Ο μούτσος σκαρφαλώνει σαν άγριόγατος πάνω στο κατάρτι, κάτι ψαχουλεύει. Τό πρωινό κρύο τσουζεί λιγάκι κι' ό άέρας τό κάνει πιό δυνατό. Σέ λίγο βγαίνει ό ήλιος. Καί πέρα στο βάθος ντυμένη στα κόκκινα, πρώτο φίλημα του Φοίβου, προβάλλει ή Σύρα. Ο καπετάνιος διατάζει καί δένουν τά πανιά, βάζει προστά τή μηχανή. Σέ λίγο στρίβουμε τό φανάρι του λιμανιού κι' άράζουμε παράμερα. Ο κράτος τής μηχανής άναστατώνει τό λιμανάκι. Παντζούρια άνοιγουν μ' όρμή, γελαστά πρόσωπα προβαίνουν δίπλα σέ φουρτωμένους βασιλιούς. Ένας ψαράς, κοχισμένος στή βάρκα του, μάς κοιτάζει μ' άδιάφορο μάτι. Καδόμεστε στο πρώτο καφενεϊο πού βρέθηκε μπροστά μας. Δίπλα μιά γάτα γλύφεται κοιτώντας μακριά στο πέλαγος. Γελαστός ό καφετζής μάς

σιμώ. Τό άκούραστο δημιουργικό ξεσήκωμα ενός κόσμου, τά νά φτιάξη τόν τόπο του πού είχε πέσει σέ έρειπία. Γι' αυτό καί φέτο τά τραγούδια μας δέν δάνε νοσταλγικά γιατί δέν νοσταλγούμε τίποτε πιά, δάνε τραγούδια ήρωικά γεμάτα ζωντάνια, τραγούδια ανθρώπων πού βρήκαν τόν έαυτό τους, τραγούδια νέων πού χύνονται άκράτητοι στή δουλειά γιά νά στήσουν τήν καινούργια Πατρίδα, τή Μεγάλη Έλλάδα του 1945. Ο Φοίνικας γύρισε στα παλιά του λιμέρια. Π.

φέρνει τό περίφημο λουκούμια τής Σύρας, μέ λίγο κρύο νερό. Τό ξακουστό προϊόν του νησιού μέ μπόλικά φιστίκια μάς γεμίζει μέ μιά παιδιατική χαρά. Γύρω μας διάφοροι ναυτικοί κουτσοπίνουν. Ένας γέρος μέ βραχνή φωνή διηγείται κάτι. Φαίνεται αι πώς είναι τρομερά ένδιαφέρον, γιατί όλοι τόν άκούν μέ προσοχή. Χοριτωμένο νησάκι ή Σύρα. Άσβεστωμένα σπι άκια μέ στενούς δροσερούς δρόμους, άνηφορικά καλντερόμια, όπου ρίχνουν τή σκιά τους σγουροί βασιλικοί βαλμένοι μέ χάρη στά παράθυρα κάθε σπιτιού. Ένα παιδί κλαίει, ή φωνή του μου θυμίζει σειρήνα. Γι' αυτό στρίβω καί κατεβαινω πά'ι στο λιμάνι. Κάθομαι ώρες ολόκληρες παρακολουθώντας τ' άδιάκοπο ηγαιάνελο των καϊκιών. Γιά νά περάση ό καιρός διαβάζω τά όνόματά τους. Νά ή χαριτωμένη «Μαρίνα» κι' ό κάτασπρος «Νικίας». Φυσάει ένα γλυκό άεράκι καί διώχνει τά χιονάτα σύννεφα πέρα. Όλα γύρω από τό νησί είναι ρηχοτόπια. Τά νερά κατακάδαρα σ' άφίνουν ελεύθερα νά δής τό βισστικό πέρασμα κανός ψαριού ή τόν κάβουσο ν' άνοιγοκλείνη συλλογισμένος τίς δακάνες του.

Δώ καί κεϊ υπάρχουν ρημοκλήρια. Άμα γίνεται φουρτούνα γυναίκες άναμαλλιασμένες τρέχουν καί τά λειτουργούν, παρακαλώντας γιά τούς δικούς των. Κι' άμα γυρίσουν τά παλληκάρια τους ποτάμι χύνονται τά δάκρυα τους άνακατωμένα μέ γέλιο. Σκληρή τυρανισμένη είναι ή ζωή τής νησιώτισσας γυναίκας. Πάντα περιμένει, τό κύμα όμως άσπλαξ ο καμιά φορά δέν τίς άκούει. Μου κρίζει άγριεμένο, καταπίνει ό ι βρεϊ. Καί τότε χιλιάδες κεράκια φωτίζουν τά ρημοκλήρια του Αϊ-Νικόλα, στερνή φροντίδα των γυναικών.

Βραδυάζει, ένόσω άπομακρυνόμεθα άπ' τή Σύρα. Ο φάρος άνοιγοκλείνει τό μάτι του νυσταγμένα. Έχε γειά άγαπημένο μου νησί.

X. K.

Η ΔΙΑΘΗΚΗ ΤΟΥ Β.Ρ.

Στό επόμενο φυλλάδιο δά δημοσιευτούν τά τελευταία λόγια πού έγραψε ό Β.Ρ. καί οι τελευταίες του παραγγελίες.

Ο «ΠιγκουΪνος» εύχαριστεί τόν Πρόεδρο του Σ.Ε.Π. γιά τήν δωρεά του.

B. P.

ΥΠΟ W. CHURCHILL

Δέν ἐκέρδισαν καμμιά μεγάλη μάχη κατά τοῦ ἐχθροῦ, οἱ τρεῖς περιφημότεροι στρατηγοὶ ποῦ ἐγνώρισα. Καὶ ὅμως τὰ ὀνόματά των, ποῦ ἀρχίζουν καὶ τῶν τριῶν ἀπὸ «B» εἶναι στὰ χεῖλη ὄλων. Καθένας γνωρίζει τὰ ὀνόματα τῶν ΒΟΤΗΑ, ΒΑΔΕΝ-ΡΟΒΕΛΛ καὶ στρατηγοῦ ΒΟΟΤΗ. Εἰς τὸν στρατηγὸν ΒΟΟΤΗ ἀφείλομεν τὸν στρατὸ τῆς Σωτηρίας, εἰς τὸν ΒΟΤΗΑ ἀφείλομεν τὴν Νότιον Ἀφρικὴν καὶ εἰς τὸν ΒΑΔΕΝ-ΡΟΒΕΛΛ τὸν Πρσοκοπισμὸν.

Εἰς ἓνα μεταβαλλόμενο κόσμον δέν μπορεῖ νὰ εἶναι κανεὶς βέβαιος γιὰ πολλὰ πράγματα. Φαίνεται ἐν τοῦτοις ὅτι πλὴ δύο ἢ τρεῖς αἵνες καὶ ἴσως καὶ περισσότερον ἀκόμη αὐτές οἱ τρεῖς δημιουργίες τῆς ἐποχῆς μας θὰ μείνουν πάντοτε τὰ μνημεῖα τὰ ἐνδυμίζοντα τὴν δόξα τῶν ἰδρυτῶν τους. Ἐνδύμια διαρκέστερα ἀπὸ τὰ μπρούτζινα ἢ μαρμάρινα μνημεῖα, οἱ θεοὶ αὐτοὶ θὰ ἐξακολουθοῦν νὰ σχηματίζουν καὶ νὰ κυβερνοῦν τὴν ζωὴ καὶ τὴν σκέψην γεννεῶν.

Θυμοῦμαι πολὺ καλά τὴν πρώτη φορά ποῦ ἐγνώρισα τὸν ἥρωα αὐτῆς τῆς πραγματείας τὸν σημερινὸ λόρδον Μπάντεν-Πάουελ. Ἦσαν μὲ τὴν ὁμάδα τοῦ συστήματός μου εἰς τὸ ΜΕΕΡΟΥΤ γιὰ τὸ κύπελλο τοῦ Ἱππικοῦ. Ἦταν μὴ ἀπὸ τίς περιπτώσεις ὅπου συνθροαίζοντο ὅλες οἱ ὀδητικές ἐνώσεις, ὅλοι οἱ κοινωνικοὶ κύκλοι, ποῦ ἀποτελοῦσαν τὸ βρετανικὸ στρατὸ στὴν φρουρὰ τῶν Ἰνδιῶν. Τὸ βράδυ θίασος ἐρασιτεχνῶν παρίστανε ἓνα εὐθυμογράφημα ἐνώπιον πολυπληθοῦς συγκεντρώσεως. Ἦ κυρία σκηνὴ τοῦ ἔργου ἐξετυλίσαετο γύρω ἀπὸ ἓνα εὐθυμο χορὸ τὸν ὁποῖον ἐχόρευαν τραγουδῶντας μὴ νέα κυρία καὶ ἓνας ἀξιωματικὸς τῆς φρουρᾶς, φερόντας γιὰ τὴν περίστασιν τὴν λαμπρὴ στολὴ αὐστριακοῦ οὐσάρου. Ἦ θέσις μου, ὡς θέσις ὑπολοχαγοῦ, ἦταν εἰς τὸ ὑπερώων. Ἐξασφισσθηκα μὲ τὴν ἀξία τῶν ἠδοποιῶν. Τὸ παίξιμό τους ἦταν ἀσφαλῶς ἐφάμιλλον τῶν καλλιτέρων μας μιούζικ-χόλλ. Αὐτὸς εἶναι ὁ Β. Ρ. μου λένε, ἓνας σπουδαῖος ἀνδρῶν. Ἐκέρδισε τὸ κύπελλον Κέττορ. Ἐχει ἤδη συναντήσῃ ἐπιτυχίες

στὴν σταδιοδρομίαν του. Καθένας ἐβλεπε σ' αὐτὸν ἓνα στρατιώτη τοῦ μέλλοντος μὲ μίαν καλὴν σταδιοδρομίαν ἐμπρὸς του. Καὶ ὅμως νὰ ἓνας ἀνώτερος ἀξιωματικὸς ποῦ «ἐπλεκε» ἔτσι τὰ πόδια του ἐμπρὸς εἰς ἓνα τόσο μεγάλον ἀριθμὸν κατωτέρων.

Εἶχα τὴν τύχην νὰ κάνω τὴν γνωριμίαν αὐτῆς τῆς μεγάλης προσωπικότητος, τόσο ποικιλοτρόπως προικισμένου, πρὶν ἀκόμη τελειώσει ὁ ἀγὼν τοῦ πόλο. Τρία χρόνια πέρασαν γιὰ νὰ συναντηθῶμε καὶ πάλι.

Ἡ περίστασις καὶ ἡ σκηνὴ ἦταν ἐντελῶς διαφορετικὴς, ἡ στρατιὰ τοῦ λόρδου ΡΟΒΕΡΤ ἐμπαινε στὴν Πραιτώρια. Ὁ στρατηγὸς ΒΑΔΕΝ-ΡΟΒΕΛΛ μάλιστα ἐλευθερωθεὶς ἀπὸ τὸν ΜΑΦΕ ΚΙΝΓΞ ἐπειτα ἀπὸ πολιορκίαν 217 ἡμερῶν ἐστάλη γιὰ νὰ φέρῃ τὴν ἀναφορά του στὸν Γενικὸ Διοικητὴ, ἐφιππος σὲ πορεία 300—450 χιλιομέτρων διὰ μέσου τοῦ δυτικοῦ Τράνσβαλ. Ἦδελα νὰ τοῦ πάρω συνέντευξιν γιὰ τὸ «Μόρνινγκ Πόστ» καὶ νὰ ἐπιτύχω ἀπ' αὐτὸν μίαν ἀπέυθειαν ἀφήγησιν τῆς περιφημῆς ἔμυνας του.

Ἰπεύσαμε δίπλα δίπλα μίαν ὥραν τοῦλάχιστον. Εὐθὺς μόλις ὄρσισε ἔγινε θαυμασιῶς εὐφροδής. Ἐνδουσιάστηκα ἀπὸ τὴν ἀφήγησίν του, ποῦ μοῦ διηγήθηκε μ' εὐχαρίστησιν.

Ἐλησμόνησα τίς λεπτομέρειες, ἀλλὰ τὸ τηλεγράφημά μου ἐγέμιζε τὸ μεγαλύτερον μέρος μίας στήλης. Πρὶν τὸ στείλω, τοῦ τὸ ὑπέβαλα τὸ ἐδιάβασε μὲ συγκεντρωσιν καὶ προσοχῇ, ἀφήνοντάς νὰ φανῇ κάποιον σημεῖο στενοχωρίας. Ἀλλὰ ὅταν ἐτελειώσε ἦν ἀνάγνωσιν μοῦ νὰ ἐπέστρεψε λέγοντάς μὲ χαμόγελο: «τὸ νὰ σὰς ὀμιλεῖ κανεὶς εἶναι σάν νὰ ὀμιλοῦσε σὲ ὄργανο φωνοληψίας». Καὶ ἐγὼ ἐπίσης ἔμεινα εὐχαριστημένος.

**

Δέν ἠμποροῦμε νὰ προῖδωμε τίς ἰδιοτροπίας τῆς τύχης. Ὁ τρόπος μὲ τὸν ὁποῖον ἐνεργεῖ εἶναι ἀνεξιχνίαστος. Συμβαίνει καμμιά φορά, ὅταν ἡ συνοφρῦωσὴ τῆς μοιάζει πρὸ ἐπίφοβη, νὰ μᾶς ἐτοιμάζει

τά λαμπρότερα δώρα της. Υπήρξε μία θαυμάσια τύχη για τον Β. Ρ. τό να μη είναι απορροφημένος κατά τα πρώτα χρόνια αυτού του αιώνα με τις στρατιωτικές υποθέσεις και να μένει ολοκληρωτικά απασχολημένος εις αυτήν την σκληρή εργασία την αναγκαία για να δώσει εκ του άφαντου στο στράτευμα τις δυνατότητες τις όποιες αργότερα τό έκστρατευτικό σώμα έπρεπε να επιδειξει στην μάχη του MANS.

Τι τύχη γι' αυτόν και τι τύχη για μās! Σ' αυτό όφειλει τό ότι μπόρεσε να γίνει άξιος μιάς νέας φήμης, ή όποια δέν θα χαθή ποτέ. Αυτό του επέτρεψε να παύσει μίαν ύπηρεσίαν μεγάλης άξιας και διαρκούς χαρακτήρος. Σ' αυτό όφειλούμε την δημιουργία ενός θεσμού του έπολου ή έμπνευσις είναι ούσιωδώς σύμφωνη με την φυσική βρετανική διάνοιαν, θεσμόν ό όποιος ένώνει με τόν θεσμόν της συναδελφότητος όχι μόνο την νεολαία του άγγλοσαξωνικού κόσμου, αλλά όλων των λαών κάτω από τόν ήλιο.

Τό 1907 ό Β Ρ. ώργάνωσε την πρώτη του κατασκήνωση για παιδιά, για να τά κάνει να μάθουν την ποίηση των μεγάλων δασών και την πειθαρχία της ζωής του προκόπου. 21 παιδιά, από όλες τις κοινωνικές τάξεις από την Ανατολική άκρη του Λονδίνου ως τό CATON και τό HARROW έστειραν τις μικρές σκηνές τους στο νησί BROWNSEA εις την κομητεία του DORSET. Απ' αυτήν την ταπεινή αρχή προήλθε ή προσκοπική κίνηση των προσκόπων και των οδηγών, κίνηση που κέρδιζε τόν κόσμον ολοκληρω, που άναμύσησεται διαρκώς και περισσότερο και της όποιας ό αριθμός των μελών έχει πρέρσει σήμερα τά 2.000.000. Τό 1908 ό αρχιπροσκοπος, όπως ώνόμαζε τόν έαυτό του έδημοσίευσε τό βιβλίον του: SCOUTING FOR BOYS. Έπικαλείται σ' αυτό την ανάγκη της περιπετειάς, την αγάπη της ζωής του ύπαιθρου, που είναι τόσο δυνατά ριζωμένη εις την καρδιά της νεότητος. Άλλά έξ άλλου άπευδύνεται στο ίπποτικό άσπιδημα, στο καθήκον να παίζουν τίμιο παιχνίδι, ότι δήποτε και αν είναι τό παιχνίδι αυτό να τό παίζουν τίμια, με σκληρά έπιμονή, εις τό άσπιδημα του καθήκοντος, που είναι ένα από τά σπουδαιότερα στοιχεία του βρετανικού εκπαιδευτικού συστήματος.

Η έπιτυχία υπήρξε άμεση και μεγάλης

σημασίας. Η άπλουστάτη στολή, ένα πουκάμισο και ένα πανταλόνι χακί που μπορεί να προμηθευτή και ό φτωχότερος, είναι ή στολή του σώματος που διαικούσε ό στρατηγός Β Ρ, της νοτιοαφρικανικής όπλιτοφυλακής. Τό καπέλλο είναι τό περίφημο καπέλλο με τόν μεγάλο γύρο, με τό σταυμένο επικάλυμμα που φορούσε στο MAFEKING.

Τό ρητό «Έσο έτοιμος», άγγλικά BE PREPARED, αναπαριστά τά άρχικά του ψηφία Β Ρ. Σχεδόν άμέσως είδαμε εις τούς δρόμους της Άγγλιας μικρούς όμιλους, ένωμοτίες προσκόπων, όλιγαριθμες ή πολιαριθμες, να θηματίζουν χαρούμενα σπρώχνοντας τά μικρά τους καροτσάκια με τις άποσκευές τους και τό ύλικό κατασκηνώσεως, διευθυνόμενες εις τά δάση ή εις τά ιδιωτικά άλση όπου τούς επέτρεπαν εύχαρίστως να κατασκηνώσουν λαμβανομένης ύπ' όψιν της παραδειγματικής τους διαγωγής.

Είδαμε άμέσως να λαμπιρίζουν οι φωτειές της κατασκηνώσεως μιάς πελωρίας νέας στρατιάς, της όποιας οι τάξεις δέν θα όρσιώσουν ποτέ, της όποιας ή προς τό έμπρός πορεία δέν θα σταματήσει όσο τό ώροίο κόκκινο αίμα θα τρέχη στις φλέβες της νεότητος.

Δέν μπορεί κανείς να υπερβάλλη την ήθική και πνευματική εύεργεσία, την όποια ή ύγεια της χώρας μας ήντλησε απ' αυτήν την ιδέα την τόσο άπλή και όμως τόσο βαθειά. Αυτόν την εποχή, που ήδη άπομακρύνθηκε, τό ρητό «Έσο έτοιμος» είχε μιά έντελώς ιδιαίτερη σημασία για την χώρα μας. Αυτοί που προέβλεπαν ότι ένας μεγάλος πόλεμος μās άπειλούσε έχαιρετούσαν με χαρά ένα ξύπνημα της βρετανικής νεολαίας.

Έν πάση περιπτώσει κανείς δέν μπόρουσε να δυοπιστήσει σ' αυήν ούτε οι πιό ειληνώφιλοι. Η κίνηση δέν είχε τίποτα τό στρατιωτικό. Η κίνη άύστηρή και πιό δύστροπη κριτική ήταν ύποχρεωμένη ν' άναγνωρίση ότι παρουσιάζει μίαν θαυμάσια βαλβίδα ασφαλειας για την έξαψη της νεολαίας.

Η έπιτυχία της προσκοπικής κίνησης έγινε αίτια να την μιμηθούν πολλές χώρες ιδίως ή Γερμανία. Και εκεί έπίσης μικρές ομάδες άρχισαν να γυρίζουν τούς δρόμους, που ως τότε διέτρεχαν λεγεώνες. Ο μεγάλος πόλεμος ξέσπασε. Οι πρό-

ΠΑΙΧΝΙΑ

Ένας σκοινοῦ 3 ἕως 6 μέτρων, δένομε καλά τῖς δύο ἄκρες, τρία παιδιὰ τὸ πιά- νουν στὰ χέρια καὶ σχηματίζουν ἓνα τρί- γωνο ἰσόπλευρο ὥστε κάθε γωνιά νά ἔχει ἓνα παιδί. Τότε ἓνα ἄλλο παιδί ρίχνει πίσω τους, σέ ἀπόστασι 1 μέτρου, ἀπό ἓνα πραγματάκι. Τό καθένα ἀπό τὰ τρία παι- διὰ ἄμα ἀκούσει τὸ σύνθημα «ἐμπρός» προσπαθεῖ νά πάρη ἀπό τὸ ἔδαφος τὸ πραγματάκι πού εἶναι ἀπό πίσω του κρα- τώντας βέβαια τὸ σκοινί.

Ἔτσι καὶ τὰ τρία παιδιὰ προσπαθοῦν τὸ ἴδιο πράγμα σέ ἀντίθετη διεύθυνσι χωρὶς ν' ἀφίσουν κσθόλου τὸ σκοινί. Ὁ- ποῖος καταλάβῃ καὶ πάρει πρῶτος τὸ πραγματάκι του κερδίζει.

ΑΡΜΟΔΙΟΣ ΠΑΠΑΓΑΛΟΣ
Τοῦ Συστήματος Ν.Φ.

σκοποὶ ἔπαιξαν σ' αὐτὸν τὸν ρόλο τους. Κατὰ μῆκος τῶν ἁκτῶν μας τὰ διαπερα- στικά μάτια τους ἤρθαν νά βοηθήσουν τοὺς ἀκτοφύλακές μας. Ὄταν ἤρθαν οἱ ἀεροπορικές ἐπιδρομές, εἶδαμε παιδιὰ 12—14 ἐτῶν νά ἐκτελοῦν μὲ ἡρεμίαν καὶ ψυχραιμίαν τὰ εὐγενικὰ καθήκοντα, πού τοὺς ἀνέθεσαν στοὺς δρόμους καὶ τῖς δη- μόσιες ὑπηρεσίες.

Πολλές ἀξίες σεβασμοῦ ὀργανώσεις, πού εἶχαν στιγμές δόξας, πού ἀξίζαν τὴν ἐκτίμησι τῶν ἀνδρωπῶν, ἐχάθηκαν στὴν θύελλα ὁ Προσκοπισμὸς ἐπέζησε. Καὶ ὄχι μόνον ἐπέζησε τοῦ πολέμου, ἀλλὰ ἀνδεξε στὴν ἀντίδρασι τῆς ραθυμίας πού τὸν ἀ- κολουῖσε.

Ὄταν τόσα στοιχεῖα ζωῆς καὶ πνεύμα- τος τῶν νικητῶν ἐθνῶν ἐφαίνονταν νά χάνωνται γιὰ πάντα μέσα σέ μιὰ γενική ἀπρονάρκωσι ὁ προσκοπισμὸς ἀναπτύχθη- κε καὶ ἐμεγάλωσε. Τὸ ρητὸ του παίρνει μιὰν νέα ἔννοια ὅσο περνᾶν τὰ χρόνια. Σέ κάθε καρδιά κάνει ν' ἀντηχῇ τὸ ἄγ- γελμα τοῦ καθήκοντος καὶ τῆς τιμῆς.

Ἔσο ἔτοιμος νά ταχθῆς πιστὸς κάτω ἀπ' τὴν σημαία τῆς δικαιοσύνης, καὶ τῆς ἀλήθειας. Δέν ἐνδιαφέρει πολὺ ἀπὸ πού φυσᾷ ὁ ἄνεμος.

«Ἔσο ἔτοιμος»!

ΜΕΤΑΙΩΡΟΛΟΓΙΑ

Ἐνας πρόσκοπος, καὶ μάλιστα ναυτο- πρόσκοπος, ἐνδιαφέρεται γιὰ τὸν καιρὸ. Τι ἀέρος φυσάει; Θά βρέξει; Δέ δά θρέ- ξει; Ἀπ' αὐτὸ ἐξαρτᾶται ἂν δά πάμε ἐκ- δρομὴ ἢ ὄχι.

Ἐπάρχουν πολλοὶ τρόποι γιὰ νά μαν- τέψεις τὸν καιρὸ. Ἐπιστημονικοί, πρόχει- ροι, συμβουλές τῶν πεπειραμένων ψαρά- δων, καζαμίας κτλ. Ἐμεῖς ὁμως καταλλή- ξαμε πολλές φορές στὸ νά διαψεύσουμε κάθε τέτοιο μέσο καὶ καταλλήξαμε μάλι- στα στὸ ἐπόμενο συμπέρασμα κάθε φορὰ πού ἐπρόκειτο νά ἐνδιαφεροῦμε γιὰ τὸν καιρὸ. Σὺς προτείνουμε λοιπὸν ἂν θέλετε νά μᾶς συμβουλευστε.

Ἄν ἡ ὁμάδα μας πρόκειται νά πάει ἐκδρομὴ: Κακοκαιρία μετὰ βροχῆς ἢ χι- νοθύελλης, συνήθως μὲ βορρᾶ ἢ καὶ Τρα- μουντᾶνα γιὰ ποικιλία.

Ἄν ἡ ὁμάδα μας δέν πρόκειται νά πάει ἐκδρομὴ: Καλοκαιρία μὲ ἡλιακάδα καὶ νηνεμία.

Σέ τι ὠφείλεται αὐτὸ δέν ξέρω νά σᾶς πῶ, φαίνεται τῇ μεγάλῃ μας τύχῃ.

ΛΙΓΗ ΕΥΘΥΜΙΑ

— Τί ἀγαπᾶς Τάκη ποῖο πολὺ τὴ γιαγιά ἢ τίς καραμέλες;

— Τὴν γιαγιά.

— Γιατί Τάκη;

— Γιατί μοῦ δίνει καραμέλες.

— Μπαμπᾶ, γιατί σκοτώνουνε τοὺς λύκους;

— Γιατί τρώνε τὰ πρόβατα.

— Ἄμ τότε γιατί δέν κληγοῦν νά σκοτώ- σουν τοὺς χασάπηδες πού τὰ σφάζουν;

ΑΡΜΟΔΙΟΣ ΠΑΠΑΓΑΛΟΣ
ΤΟΥ ΣΥΣΤΗΜΑΤΟΣ Ν.Φ.

** ΤΙ ΦΤΙΑΧΝΕΙΣ ΜΕ ΤΑ ΧΕΡΙΑ ΣΟΥ **

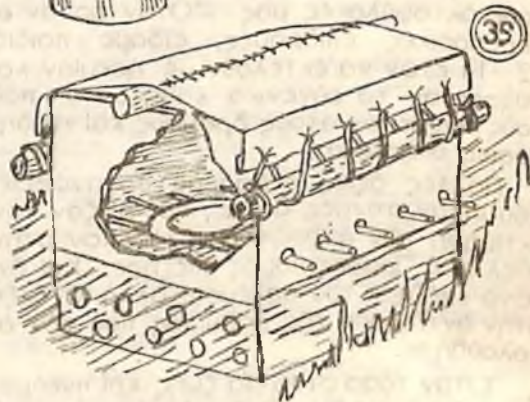
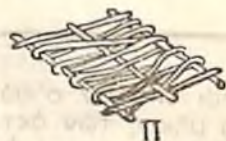
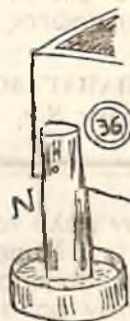
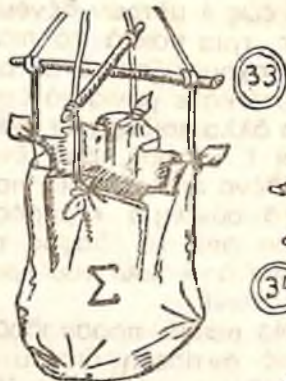

ΣΚΕΠΑΣΜΑ ΓΙΑ ΦΑΓΗΤΟ

Ένα σκέπασμα για φαγητό χρειάζεται α) για να προφυλάττει από την βροχιά τα τρόφιμα που είναι τοποθετημένα, β) από τα ζώα (και κυρίως από τα έντομα). Το καλλίτερο σύστημα είναι να τυλίγεις τα τρόφιμα μέσα σ' ένα αδιάβροχο ύφασμα και να το κρεμάσεις όσο το δυνατόν πιο ψηλά.

Σχέδιο 1.—'Η εικόνα 33 δείχνει ένα σύστημα αρκετά πρακτικό. Ένα ύφασμα τετραγώνου, δεμένο από τις τέσσερες άκρες σε δύο ξύλα σταυρωτά, κρεμασμένο σ' ένα κλαδί δένδρου. Το άλατι, το κρέας κ. ά. είναι τοποθετημένα στην θήκη Σ. Αυτή είναι ανοχτή από το βάρος που περιέχει, όμως μπορεί κανείς να την κλείσει το βράδυ μ' ένα κορδόνι (σχ. 34). Μπορείς κιόλας να τοποθετήσεις στον ποιο μιά ξύλινη σχάρα, π, για να βάζεις τα πιάτα και τα μπουκάλια που περιέχουν διάφορα υγρά χωρίς να υπάρχει φόβος να χυθούν. Με μιά τροχαλία το κρεμάς ψηλά πάνω σ' ένα δένδρο.

Σχέδιο 2.—Το σχ. 35 μάς δίνει ένα θαυμάσιο σύστημα για να σκεπάζεις το φαγητό σου, όπου θα είναι στη δροσιά κατά τις μεγάλες ζέστες. Τοποθέτησε μιά κάσα στο αυλάκι ενός ρυακιού ή στην άκρη του. Για να στερεωθεί καλά βάλε στο βάθος της μερικές πέτρες. Τρύπησε την κάσα από τα πλάγια για να περνά το νερό. Κάνε και από το μέρος της κάσας που είναι έξω από το νερό μερικές τρύπες και πέρα ξύλα. Θα σχηματισθώ ένα είδος σχάρας πάνω στην οποία θα βάζεις τα τρόφιμα. Σκέπασε την κάσα μ' ένα πανί

και δέσε στα άκρα του δύο ξύλα για να μην πέσει την τέτα ο άνεμος. Βάλε ένα άλλο ξύλο ανάμεσα στην κάσα και στο ύφασμα για να αερίζονται τα φαγητά.

Σχέδιο 3 —Το σχ. 36 δείχνει πώς μιά κάσα, που έχει ράφια και να είναι σκεπασμένη με μιά τέντα, μπορείς να την προφυλάξεις από τα μερμήγκια και τα έντομα. Βάλε τα πόδια Ν μέσα σε τενεκεδάκια με νερό. Το σχήμα σου δείχνει πώς θα τα τοποθετήσεις.

‘Ο Πρόσκοπος είναι φίλος πρὸς ὅλους καὶ ἀδελφὸς πρὸς κάθε ἄλλον Πρόσκοπο

Ἡ ἐπομένη ἱστορία κατὰ τὴν γνώμη μου εἶναι ἡ ἀκριβὴς ἐρμηνεία τοῦ 4^{ου} ἀρθρου τοῦ Νόμου.

Μιά μέρα μερικά τάνκς κόλλησαν μέσα στήν δύνη τῆς ἄμμου καὶ τὰ πληρώματά της ἦταν ἀναγκασμένα νὰ τὰ βγάλουν καὶ ξαναβάλλουν μπρός.

Καθὼς περνοῦσε ἡ ὥρα ἀντιληφθήκαμε πὼς ἦτο ἀδύνατο νὰ συνεχίσουμε χωρὶς μεγαλύτερη ἐοήθεια καὶ μέσα. Ἐν ἀναμονῇ τακτοποιηθήκαμε ὅσο μπορούσαμε πιὸ βολικά. Δὲν πέρασε πολὺ ὥρα καὶ μᾶς ἐπεσκέφθηκε μιὰ ομάδα ἀραπάδων. Ὁ ἕνας μεταξύ αὐτῶν μᾶς φάνηκε ἀρκετὰ μορφωμένος καὶ τὸν ὀνόμασε CHARLIE. Βάλθηκε ἀμέσως μὲ ζῆλο νὰ μᾶς κάνῃ ὅ,τι ἦταν δυνατό. Μᾶς ἔφερε νερό, κρομύδια, καρόττα, κουρμάδες

κ.τ.λ. Ἐπὶ πλέον μᾶς κάλεσε σ' ἕνα γεῦμα στὸ σπίτι τοῦ ἀρχηγοῦ. Κάθε πρωτὶ ξυπνοῦσαμε μὲ τὶς φωνές «Νερό! Ἄκουα! Μόθα!» καὶ ὁ CHARLIE πηδοῦσε στὸ δωμάτιό μας καὶ μᾶς γέμιζε τὰ παγοῦρια.

Ἐνα πρωτὶ γιὰ μεγάλη μας περιέργεια κατέπλευσε μὲ τὸ συνεργεῖο του ὀπλισμένος μὲ φτιόρια κ.τ.λ. Ἄρχισε νὰ σκάβῃ κάτω ἀπὸ τὶς ρόδες ἑνὸς τάνκς, συγχρόνως ἄλλοι ἔκοβαν καὶ τοποθετοῦσαν κατὰ γῆς κλαριά ἀπὸ φοίνικες καὶ μᾶς παρακαλοῦσαν νὰ ἐπιχειρήσουμε καὶ πάλι μὲ νέες δυνάμεις καὶ ἐλπίδες νὰ ξεκολλήσουμε τὰ ὀχήματα.

Τοῦτο καὶ κάναμε, ἀλλὰ φυσικὰ καταλήξαμε σὲ ἀποτυχία μὲ ἰδιαίτερως μεγάλη των λύπη.

* *

Ἦλθε ὁ καιρὸς—ὅταν μὲ τὴν βοήθεια μηχανικῶν—εἴμαστε ἐτοιμοὶ καὶ πάλι ν' ἀναχωρήσουμε. Ὅταν ἀποχαιρετούσαμε αὐτοὺς τοὺς ἀραπάδες μιὰ ἰδέα ἀστράψε στὸ νοῦ μου. Ὅτι αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι εἶχανε κυριολεκτικὰ ἕνα θαυμάσιο προσκοπικὸ πνεῦμα.

Θὰ τοὺς ἦταν πολὺ πιὸ εὐκολο νὰ μᾶς εἶχαν ληστεύσει τὴν νύκτα, ἰδίως ἀφοῦ καὶ εἴμαστε οἱ πρώτοι Ἀγγλοὶ τοὺς ὁποῖους εἶχαν συναντήσει.

GEORGE EDWARD THOMAS

*** ** * * * * * Η Σ Τ Ο Λ Η * * * ** * * * * *

Ἐπειδὴ παρατηρήσαμε στὴν συγκέντρωση τοῦ Σταδίου καὶ χαμμιὰ φορά καὶ στὸ δρόμο ὅτι μερικοὶ πρόσκοποι δὲν ξέρουν ποῖα εἶναι ἀκριβῶς ἡ προσκοπικὴ στολή, πήραμε τὸν κόπο

νὰ δημοσιέψουμε ἀπὸ τὸν Ὀργανισμὸ ὅτι ἀφορᾷ τὴν στολή.

Πρέπει νὰ ξέρουμε ὅτι αὐτὴ ἀκριβῶς εἶναι ἡ στολή μας πρὸς τὸ παρὸν καὶ δὲν μπορούμε

νά την ἀλλάζουμε. Ἐν ἀποφασιστῇ καμμιά ἀλλαγὴ θὰ βγῆ καινούργιος ὀργανισμός. Αὐτὸ ἴσως νὰ γίνῃ γιατί μερικὰ μέρη τῆς στολῆς, ἰδιαίτερα τὸ καπέλλο τῶν προσκόπων, κοστίζει πολὺ ἀκριβά.

ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΣΩΜΑΤΟΣ ΕΛΛΗΝΩΝ ΠΡΟΣΚΟΠΩΝ

38 Στολὴ Προσκόπων

Πουκάμισο: Ἐκτός ἀπὸ χακὶ ὕφασμα, κατὰ προτίμησιν φατέλλα, μὲ δύο τσέπες μπροστὰ καὶ ἑπωμίδες.

Παντελόνι: Ἐκτός ἀπὸ χακὶ ὕφασμα, μήκους μέχρι ἑπάνω ἀπὸ τὸ γόνατο καὶ πλάτους τόσον, ὥστε νὰ κινεῖται ἐλεύθερα μέσα σ' αὐτὸ ὁ μηρός. Ἐχει μία τσέπη ὀπίσω δεξιὰ καὶ μίαν ἄλλη τσέπη ἔμπροσθ καὶ δεξιὰ λίγο κάτω ἀπὸ τὴν ζώνη.

Κάλτσες: Μάλλινες καὶ χρώματος χακὶ γυριστὲς κάτω ἀπὸ τὸ γόνατο.

Ποπούτσια: Ὅτι μπορεῖ κανεὶς, καφέ ἢ μαῦρα.

Καπέλλο: Τὸ προσκοπικὸ πλατύγυρο καπέλλο χρώματος χακὶ μὲ ταινία ἀπὸ δέρμα.

Μαντήλι: Τὸ προσκοπικὸ, διαφωρητικῶν χρώματος γιὰ κάθε περιφέρεια, τὸ χρῶμα κάθε περιφέρειας κανονίζεται μετὰ ἀπὸ συνεννόησιν μὲ τὸν γενικὸ ἔφορο.

Ζώνη: Ἡ προσκοπικὴ ζώνη μὲ δύο γαντζίγια, ἓνα δεξιὰ καὶ ἓνα ἀριστερά. Ἀπὸ τὸ δεξὸν κρεμῆται τὸ παγοῦρι καὶ ἀπὸ τὸ ἀριστερὸ ὁ σιγιγιάς.

Σακκίδιο: Τὸ προσκοπικὸ σακκίδιο χρώματος χακὶ ποὺ τὸ φοροῦμε στὴν ῥάχη σὺν γυλῖα.

Κοντός: Ὑψους 1,50 μ. διαμέτρου 0,035 ἀπὸ ἐξίλο μεγάλης ἀντοχῆς (ἔξῃα φουρνιστῆ). Εἶναι διηρημένος σὲ μέτρο καὶ ὑποδεκάμετρο. Στὴν πάνω ἄκρη του ἔχει μίαν τρύπα.

46. Στολὴ Ναυτοπροσκόπων

Φανέλλα: Μὲ χρῶμα σκοῦρο μπλοῦ.

Ἐρχεται πάνω ἀπὸ τὸ παντελόνι καὶ πάνω ἀπ' αὐτὴν ἡ ζώνη.

Παντελόνι: Ὅπως τὸ προσκοπικὸ, λίγο πλατύτερο ἀπὸ μάλλινο ὕφασμα καὶ μὲ χρῶμα σκοῦρο μπλοῦ.

Καπέλλο: Τὸ ἴδιο ὅπως τῶν Ναυτῶν τοῦ Β.Ν. Πάνω στὴν ταινία του γράφονται τυπωμένα μὲ χρυσὰ γράμματα, τὰ ἀρχικὰ γράμματα τοῦ Σώματος, ὁ ἀριθμὸς τῆς ὀμάδος καὶ ἡ πόλις στὴν ὁποίαν ὑπάγεται ἡ ὀμάς.

Π. χ. ἡ 9η Ο.Ν/Π. Ἀθηνῶν θὰ γράφει: Σ.Ε.Π. 9η Ἀθηνῶν.

Ζώνη: Ἀκριβῶς ὅπως ἡ προσκοπικὴ.

Μαντήλι: Τὸ ἴδιο μὲ τὸ προσκοπικὸ, τὸ φοροῦμε μ' ἓνα λεπτὸ κορδόνι στὴν ἄκρη τοῦ ὁποίου κρεμῶμε τὴν σφυρίχτρα, ποὺ εἶναι ὑποχρεωτικὴ γιὰ τοὺς βαθμοφόρους.

* *

Τὸ καλοκαίρι ἐπιτρέπεται στοὺς Ναυτοπροσκόπους νὰ φοροῦν πουκάμισο ἀντὶ γιὰ φανέλλα, ὅπως τὸ προσκοπικὸ ἀλλὰ μὲ χρῶμα μπλοῦ σκοῦρο.

Ἡ ὑπόλοιπη ἐξάρτηση εἶναι ἀκριβῶς ὅπως ἡ προσκοπικὴ.

Στολὴ Λυκοπούλων.

Σκοῦφος: (μερὲς) πλεχτὸς μάλλινος μὲ χρῶμα σκοῦρο μπλοῦ μὲ τὸ σῆμα στὸ μπρὸς μέρος.

Μαντήλι: Ὅπως τὸ προσκοπικὸ μὲ τὸ διακριτικὸ χρῶμα κάθε ἀγέλης.

Φανέλλα: Μὲ χρῶμα σκοῦρο μπλοῦ. Ἐρχεται πάνω ἀπὸ τὸ παντελόνι, ἡ ζώνη κάτω ἀπὸ αὐτὴν οὐ φαίνεται.

Παντελόνι κοντό: Μάλλινο, χακὶ ὅπως τὸ προσκοπικὸ μὲ μίαν τσέπη ὀπίσω δεξιὰ.

55.—Ἀπαγορεύεται ὁτιῶς εἰς ἀξίωματικούς τοῦ Σώματος καὶ εἰς Προσκόπους νὰ παρευθίσκονται ἐν στολῇ εἰς συγκεντρώσεις πολιτικῆς φύσεως καὶ εἰς διαδηλώσεις.

Ἀπαγορεύεται ὁτιῶς εἰς τοὺς προσκόπους νὰ ἐμφανίζωνται ἐν στολῇ ἐπὶ σκηνῆς οἰουδήποτε θεάτρου.

ΣΤΗΛΗ ΛΥΚΟΠΟΥΛΩΝ

ΝΑ! ΓΙΑΤΙ ΕΙΜΕΘΑ ΛΥΚΟΠΟΥΛΑ ΚΑΙ ΔΕΝ ΕΙΜΕΘΑ ΤΑΜΠΑΚΙ ΟΥΤΕ ΜΠΑΝΔΑΡ-ΛΟΓΚΣ

Μιά βραδυά μέσα στην ζούγκλα ο Σιρκάσης, ο ακληρόκαρδος μά δειλός τίγρις, θέλοντας νά κάνη ένα καλό δείπνο μέ μιá οικόγένεια ξυλοκόπων δέν τά κατάφερε καλά και έπεσε μέσα στό άναμμένο άκόμη κάρβουνα τής φωτιάς του καταυλισμού. Κήκε πολύ και άναγκάστηκε νά κρυφτή στους πιό πυκνούς θάμνους κλαίοντας άπό ντροπή και πόνο και κουτσάινοντας μέ τά κατακαμμένα ποδάρια του, ένώ οι ξυλοκόποι έφυγαν τρομαγμένοι άπό τήν άνίιδετη μεριά. Μέσα στην ταραχή τους, έγκατέλειψαν εκεί ένα πολύ μικρό άγόρι, πού μόλις μπορούσε νά περπατήσει, αλλά τό μικρό αυτό παιδί ήταν γενναίο και αντί ν' άρχιση νά κλαίη έσηκώθηκε και έκανε μερικά βήματα μέσα στό σκοτεινό δάσος

Έτσι συναντήθηκε μέ ένα λύκο, ο άποίος αντί νά τό καταβροχθίση, τό έπήρε μέ προσοχή εις τό στόμα του και τό μετέφερε εις τήν σπηλιά, όπου κατοικούσε μέ τήν οικόγένειά του τήν λύκαινα και τέσσερα μικρά.

Ο Λύκος και ή Λύκαινα βρήκαν τόν μικρό άνθρωπο τόσο χαριτωμένο, ώστε άποφάσισαν νά τόν υιοθετήσουν και του έδωσαν τό όνομα Μόγλης δηλαδή θάτραχος, και αυτό γιατί δέν είχε καθόλου τρίχες εις τό σώμα του, όπως είχαν οι μικροί λύκοι.

Μέ όδηγό τόν Ταμπακί, τό τεμπέλικο και δειλό τσακάλι, πού τρέφεται μέ τά άποφάγια των άλλων ζώων ο Σιρκάσης δέν άργησε νά παρουσιασθή εις τήν σπηλιά πού είχε είσοδο τόσο μόνον μεγάλη, ώστε νά χωράη ο Λύκος και ή οικόγένειά του, αλλά όχι και ο χονδρός τίγρις πού μόλις μόρεσε νά περάση τό κεφάλι του.

Τότε ο Σιρκάσης έκανε ό,τι του ήταν δυνατόν γιά νά πειση τούς Λύκους του Λόγγου Σιονί νά μην κρατήσουν μαζί τους τόν Μόγλη, αλλά ή Μπαλου ή γρηά άρκοΰδα, πού διδασκε εις τά λυκόπουλα τόν νόμο τής Ζούγκλας τό ύποστήριξε. τό ίδιο έκανε και ο Μπαγκίρας, ο μεγάλος μαύρος πάνθηρ, ο όποίος μάλιστα προσέφερε γιά χάρι του «μικρού ανθρώπου» ένα ταύρο πού είχε σκοτώσει πρό όλίγου.

Τό κοπάδι άφου συνεδρίασε εις τό βράχο του συνεδρίου άποφάσισε νά κρατήση κοντά του τόν Μόγλη. Ο Μόγλης μεγάλωνε κοντά στους μικρούς λύκους και έμαθε νά τά καταφέρνη μονάχος του μέσα στον Λόγγο, ή Μπαλου, ο γέρος νομομαθής, του έμαθε όλες τής συνήθειες και τούς νόμους καθώς και τά συνθηματικά σημεία, πού χρησιμοποιούν τά διάφορα ζώα γιά νά συνεννοούνται—αυτά του χρειάσθηκαν κάποτε γιά νά σωθή από

ΑΥΤΟΣ ΕΙΝΑΙ

Ο ΑΡΧΑΙΟΣ ΚΑΙ ΙΕΡΟΣ ΝΟΜΟΣ
ΤΟΥ ΛΟΓΓΟΥ

«Δειλό τσακάλι, ακολουθεί την τίγρι και ζητιάνευε, αλλά εσύ υπερέφανε Λύκε, μόλις άρ Ιση νά φυτρώνει, τό μαλλί σου πρέπει νά βγής νά κυνηγήσης και νά εϋ-ρης μόνος σου την τροφή σου.»

Αυτόν τον ίδιο νόμο πρέπει νά τη-ρήσης και σϋ άξιο παιδί, πού εγινες Λυκό-πουλο, για νά γίνης σέ λίγο ένας Ικανός πρόσκοπος και άργότερα ένας υπερέφα-νος άνδρας, πού θα ζή με την άξια του και από τή δουλειά του. Άλλά γι' αυτό πρέπει από τώρα νά άρχισης:

Άν πετυχαίνης ότι θέλεις με τά παρα-κάλια σου και τά καλοπιάσματά σου τότε είσαι ένα παιδί δε λó και άνάξιο και άν δέν διορθωθής θα μείνης ένα τσακάλι. Άν αντίθετα πετυχαίνης με τή δουλειά σου, με τον κόπο σου και με την άξια, πού σου άναγνωρίζουν οι φίλοι σου, οι δά-σκαλοι σου, ó Άκέλας σου τότε θα ειπή πώς είσαι ένα παιδί άξιο και πώς θα γίνης μιá μέρα ένας άνδρας σαν τον υπερέφα νο λύκο.

ΑΚΕΛΑΣ

βέβαιο κίνδυνο. Έμαθε επίσης νά περι-φρονή τούς Μπάνδαρ Λόγκς, τίς Μαϊμού-δες, «τόν λαό πού ζει χωρίς νόμους» και πού δέν ξέρουν τίποτε άλλο από τό νά γίνονται άνυπόφορες εις όλους τούς άλ-λους κατοίκους του λόγγου με την φλυα-ρία τους και τά άνόητα και άσχημα άστεϊά τους.

Άπό «Τά Πρώτα Βήματα
τώ Λυκοπούλων»

ΣΤΗΛΗ ΟΔΗΓΩΝ

ΟΙ ΦΙΛΟΙ ΜΑΣ
ΤΑ ΖΩΑ

Άν πιάσετε ένα σκορπιό και τον βά-λετε ανάμεσα από αναμμένα κάρβουνα θα προσπαθήση νά βρη μιá διάξοδο για νά γλυτώση, άν δέν την βρη αυτή την πορ-τούλα, γυρίζει την δαγκάνα του και . . . αυτόκτονεί!

*

Όταν δύο γάτες μαλώνουν και βρεθεί καρμιά φιλεύσπλαχνη τρίτη νά τις χωρίση τότε και οι δύο ξεχνούνε τά όσα έχουν μεταξύ τους και χυμοϋν έναντίον τής τρίτης. Αύτά παθαίνουν οι καλοί.

*

Ά κατακα είναι από τά λίγα ζωα πού μπορείτε σχετικά πολύ εύκολα νά τά κο-ροϊδέψης. Άν ξέρης νά βελάζης καλά σαν κατοικέκι, και βρης καρμιά κατακα στον δρόμο σου κάνε τό πείραμα. Ά κα-ταίκα θα νομίση πώς είσαι τό παιδί της και θα σου λήη τότε γράψέ μας το οτόν έρχόμενο ΠιγκουΪνο.

Η ΚΡΑΥΓΗ

Οι όδηγοί έχουν πολλές κραυγές. Κά-θε ώρα και στιγμή μπορούν νά σου βγά-λουν και από μιá. Όσο και νά μήν είσαι ποιητής πάντως είμαι βέβαιη πώς θα μπορής νά κάνης έστω μιá. Οι κραυγές των δέν είναι όλες ίδιες. Όταν παρα-δειγματος χάριν είναι άντι για καλημέρα, είναι γεμάτες ζωή και χαρά, όταν είναι για καληνύχια είναι γεμάτες λύπη και νύ-στα. Οι λέξεις και καρμιά φορά όλόκλη-ρες φράσεις δέν σημαίνουν τίποτα, δέν είναι δηλαδή λέξεις ούτε έκφράσεις Έλ-ληνικές. Ά κραυγή είναι ξέσπασμα, είναι ξεχ-ιλισμα, είναι πολλές φορές άνάγκη. Σχεδόν κάθε γιορτή των όδηγων ή άρ-χιζει ή τελειώνει ή έχει στη μέση της καρ-μιá γρήγορη και έξυπνη κραυγή.

Ά κραυγή όταν την λές σέ ζωντανεύει.

Ά Κ...ρ...αυγατζού

ΕΠΤΑ ΘΑΛΑΣΣΙΝΟΙ ΟΡΕΙΒΑΤΕΣ

(Συνέχεια)

Και πράγματι, μετά από λίγη ώρα, ανακαλύψαμε το σπίτι.

Ήταν ένα ωροϊότατο σπιτάκι στην άκρη ενός κοιταπράσινου λόφου. Ήχερά μας ήταν μεγάλη. Φαντάζομαι ότι ούτε ο

Κολόμβος όταν ανέκαλυψε την Αμερική δεν θα χάρηκε τόσο πολύ. Πλησιάζοντας όμως το σπιτάκι παρατηρήσαμε μασεμέννα ίχνη πετάλων που είχαν ακριβώς την διεύθυνση που ακολουθούσαμε. Προχωρώντας ακόμη λίγο ακούσαμε με μεγάλη μας έκπληξη φωνές. «Αυτό δεν μου άρесе!» λέγει ο Διγενής. Και πραγματικά είχε δίκιο. Το σπίτι, μας είχαν πει, ότι ήταν άκατοικητο και τώρα το βρίσκομε όχι έρημο, αλλά κατοικημένο και πυκνοκατοικημένο υάλιστα. Σταθήκαμε και έξετάσαμε την όρζονια. Στην πόρτα του σπιτιού κάποιος πασιλειμμένος με μογιές, που φαίνεται σιά νιάτα του νάταν ζωγραφος έζωγράφιζε με άπεργραπτη οεξιοτεχνία «ΜΠΕΛΕΚΤ».

—«Μεταβολή και τροχάδην». «Καλά και τώρα που θα πάμε;» «Νά γυρσομε πίσω;» «Θεός φυλάξει, τέτοιο αίσχος δεν θα μπορούσαμε να το υποστούμε». «Γίλαμε στο μοναστήρι, λέει ο Διγενής, θα ζητήσομε τον Πάτερ Βονιφάτιο, είναι πρόθυμος πάντο να βοηθήση κάθε άνθρωπο».

Πλώρη για το μοναστήρι λοιπόν που ξεχώριζε ανάμεσα σε ψηλά πλατάνια και βελανιδιές. Μπήκαμε στην αύλή του Μο-

ναστηριού, κοιτάμε δεξιά, κοιτάμε άριστερά, έρημιά. Κλειστές και οι πόρτες των κελλιών. Τέλος πήραμε το θάρρος και χτυπήσαμε μια πόρτα. Τίποτα, καμμία άπάντηση, ούτε «φωνή βοώντος έν τή έρήμω».

Πάμε πιο κάτω, χτυπάμε δώ, χτυπάμε κεί και εύτυχώς κάποτε μία φωνή που φαίνόταν ότι έρχεται από μακριά, μας άπάντησε: «Περιμένετε». Μετά λίγη ώρα φάνηκε στην πόρτα του κελλιού ο ήγούμενος του μοναστηριού. «Ο πάτερ Βονιφάτιος είν' έδω;» Ρωτήσαμε. «Όχι, παιδιά μου, έχει φύγει για δυό - τρείς μέρες, τί τον θελετε;»

Έξηγήσαμε την κατάσταση μας, έξομολογηθήκαμε τα βάσανά μας και περιμέναμε ν' ακούσομε τις συμβουλές του.

«Έλατε, μας λέει, να κοιμηθήτε στον ξενώνα του μοναστηριού, αλλά να ξέρετε ότι δεν έχουμε σεντόνια και κουβέρτες».

Κουβέρτες, μά έμεις κουβαλούσαμε και πάπλωμα, όσο για σεντόνια, τί τα χρειαζόμασταν, οι Σπαρτιάτες που φαίνονταν μιλθακοί μπροστά στο σκληραγωγημένο μας ύφος δεν τα μεταχειρίζονταν και θα καταδεχόμασταν έμεις.

«Εύχαριστούμε πολύ πάτερ, άπαντήσαμε, πάντως θα κοιτάξομε μήπως μπορούμε να κοιμηθούμε πουθενά άλλο για να μη σάς ένοχλούμε».

Ή ιδέα να κοιμηθούμε στο μοναστήρι δέ μας πολυάρεζε. Είχαμε φοβερά σχέδια για τη νύχτα και φοβόμασταν ότι θάπρεπε άν κοιμόμασταν στο μοναστήρι να μη το σηκώσομε στο πόδι δλο με τις νίλες μας. Και πάλι κανένας μας δέ μπορούσε να φανταστεί έκδρομή χωρίς νυχτερινές νίλες.

Πάντως γι' αυτό ή για κείνο το λόγο

ἀποφασίστηκε νά τρέξουν δύο ἀπ' τή συντροφιά στήν Χωροφυλακή νά δοῦν ποῦ ἄλλοῦ θά μπορούσαμε νά ἐγκατασταθοῦμε. Ἐν τῷ μεταξύ οἱ ἄλλοι ἔμειναν κοντά στήν πηγή γιά νά ξεκουραστοῦν καί νά ξελαφρώσουν λίγο τούς σάκκους τους.

Τί δίκιο πού ἔχουν λοιπόν οἱ χωρικοί πού λέν ὅτι τὸ βουνίσιο τὸ νερὸ ἀνοίγει τὴν ὄρεξη.

Ἡ ὄρεξή μας πραγματικά ἀφοῦ ξεδιψάσαμε μὲ τὸ γάργαρο νερὸ τῆς πηγῆς, ἔγινε καταπληκτική, ἰδίως τοῦ πάντα ἀνὸρκετου Γαργαντοῦα.

Εὐτυχῶς πού γύρισαν γρήγορα οἱ δύο ἐξερευνητές καί μάλιστα μὲ λαμπρά ἀποτελέσματα. Εἶχε βρεθεῖ σπῖτι ἐξοχικόν, τεσσάρων δ. μιλίων, ἐξαιρετικῆς θέσεως, καινουργές καί μὲ ὄλες τίς ἄλλες λεπτομέρειες πού μπορεῖ κανεὶς νά βρῆ σὲ μιά ἀγγελία ἐφημερίδας. Κατάλληλο τέλος πάντων γιά νά στεγάζῃ ἀστέγους ὅπως ἐμᾶς.

Μιά καὶ δυὸ ἀρχίσαμε νά προχωροῦμε πρὸς τὸ δάσος. Σὲ λίγο, σὲ μιά στροφή τοῦ δρόμου, φάνηκε τὸ λιμάνι ὅπου θά ἀγκυροβολοῦσαλε τέλος πάντων. Ἐνθουσιασμένοι διπλάσιόσαμε τὴν ταχύτητά μας καί σὲ λίγο, ἀνεβκατεβαίναμε σκαλες, τρέχαμε ἀπὸ δῶ καί ἀπὸ κεῖ καί ἐξεϊτάζαμε τὸ σπῖτι. Ἡ θεά ἀπὸ τίς βεράντες καί τὰ παράθυρα ἦταν θαυμάσια.

Ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι τὸ σπῖτι δὲν εἶχε πολλὰ γερά τζάκια, (οἱ περίοικοι φαίνεται εἶχαν θεωρήσει ὅτι θά ἦταν περιττά, ἐκτός ἀπὸ ἓνα δύο). Μερικά παντζούρια ἐπίσης ἔλλειπαν (γιά νά μπορούμε φαίνεται νά ἀπολαμβάνουμε καλύτερα τὴ θεά). Τὰ τζάκι ἦταν μισογρεμισμένο (χωρὶς ἄλλο γιά νά χωροῦν πιὸ μεγάλα ξύλα). Οἱ πόρτες χτυποῦσαν σὲ κάθε φύσημα τοῦ ἀέρα

Ἡ ΡΟΥΤΙΝΑ ΚΑΙ Ἡ ΠΡΟΟΔΟΣ

Ἔνα ἄλογο εἶδε μιά μέρα πάνω στὶς γραμμές τῆς μιά ἀτμομηχανῆς.

Ἔκαν ἓνα θόρυβο δαιμονιμένο, κι' ἄφηνε μιά μακρὰ λουρίδα καπνοῦ, εἶχε τὴν ὄψη ἀγριοθεριοῦ.

«Ἄδিকা, κόρη τῆς κόλασης προσπαθεῖς νά μὲ κακοφημίσης, εἶπε τὸ ἄλογο, μιά ἔνδοξη δάφνη θά στεφανώῃ τὸ μέτωπό μου, καί ἐσὺ κάτω ἀπὸ τὸ ὑπόσιεγο ντροπισασμένη καί ξεχασμένη θά κλαῖς τὴ δόξα, πού γεννῶντας τὴν, χάθηκε. Θέλεις στήν ταχύτητα ν' ἀγωνιστῆς μὲ μένο; ἀνέχιασε τὸ ἄλογο.»

«Ἀγωνιζόμαστε, ἀπάν ησε ἡ μηχανή, ἐπὶ τέλους ἡ περιτάνειά σου μὲ κουράζει.»

* * *

Τρέχει, τρέχει καί καταβροχθίζει τὴν ἀπόσταση

Καλπάζει, καλπάζει μὲ βῆμα ἐλαφρὺ πού σηκώνει τὴν ἄμμο καί τὴν πετάει μέσ' τὴν πεδιάδα. Ἄλλὰ βασίστηκε σὲ μιά ἐλπίδα ψεύτικη.

Πλημμυρισμένο ἀπὸ ἰδρώτα, ἀποκαμωμένο, λαχανιασμένο, τὸ ἀπερίσκεπτο ζῶο, ἔπεσε καί τερμάτησε τίς μέρες του.

«Καὶ τί ἔκανε ἡ ἀντίπαλή του;»

«Τρέχει!!! Τρέχει πάντα»

Διεκδικεῖ τὸ σασίλειο τῆς προόδου ἢ ρουτίνας, ἀλλὰ ἡ πρόοδος ὅλο προχωρεῖ καί ἡ ρουτίνα ἐκπνέει.

Μεταφ. Μ. Β.

παρ' ὄλες τίς κοτρῶνες μὲ τίς ὁποῖες τις στηλώνουμε. Τέλος παχὺ στρῶμα σκονῆς καί σκουπιδιῶν σκέπαζε τὰ πατώματα.

Κατὰ τὰ ἄλλα ὅμως τὸ σπῖτι ἦταν ἔξασο!!!

(Ἀκολουθεῖ)

ΚΟΛΩΝΙΑ
ΑΡΙΣΤΗΣ ΠΟΙΟΤΗΤΟΣ
ΧΥΜΑ

φαρμακῖον
ΠΑΝΟΣ ΜΑΡΙΝΟΠΟΥΛΟΣ
Ὁμόνοια

ΘΩΝΗ

ΤΑ 32 ΧΡΟΝΙΑ ΤΗΣ 3^{ΗΣ} Ο.Ν.Α.

28 ΜΑΡΤΙΟΥ 1945

«Ένα μεγάλο μπουκέτο με κόκκινες τουλίπες, προβάλλουν οι μαύροι στύλοι τους περίφανοι, από το κέντρο του λουλουδιού, και μια κάρτα με τα καλλίτερα γράμματα του πιο καλλιγράφου του συστήματος:

«Οι Αρχηγοί, οι βαθμοφόροι, οι ακρίτες, οι ναυτοπροσκοποί και τα λυκόπουλα με τις καλλίτερές τους εύχες εις τὸν Ἴδρυτή.»

Ἐλόκληρο τὸ Συμβούλιο Τιμῆς μαζευόταν στὴ γωνία Καποδιστριαίου Πατησίων στὶς 3 τὸ μεσημέρι, ξεπρόβαλλαν ἀπ' τὴ γωνιά ὁ Ἀρχηγὸς καὶ ὁ Ἀέλας κι' ὅλοι μαζὺ ἀναβαίναμε τὴ ξύλινη σκάλα. Πάντα πάνω στὸ κεφαλόσκαλο μᾶς περιμένε λευκὸς καὶ γελαστός ὁ Ἴδρυτὴς καὶ πάντα πηγαίναμε μέσα στὴ σάλα καὶ καθόμασταν γύρω-γύρω στὸ στρογγυλὸ τραπέζι, ὑπῆρχαν πάντα καρέκλες γιὰ ὅλους καὶ οἱ σχετικοὶ κουραμπιέδες.

Κι' ὅλοι κυττάζαμε τὸ μπουκέτο, καὶ θυμόμασταν τὴ περασμένη χρονιά, ἦταν πάλι τὰ ἴδια, μόνο πὺ εἶχε ἓνα λουλούδι λιγότερο πέρου. Κάθε χρόνος ἦταν κι' ἓνα λουλούδι, μιὰ χαρούμενη ἀνάμνηση στὴ μακρυνὴ ἱστορία τῆς ζωῆς τῆς ὁμάδος καὶ τοῦ Ἴδρυτῆ, καὶ κάθε φορὰ σὰν τέλειωνε ἡ ἐπίσκεψη εὐχόμασταν καὶ τοῦ χρόνου καὶ χαιρετούσαμε τὸν Ἴδρυτὴ καὶ φεύγαμε κι' ἔμενε κάμ μεσὰ στὸ σπῆτι, πὺ θύμιζε τὰ χρόνια πὺ φύγαν, πὺ τὰ ἔβωνε μὲ κείνα πὺ ἔρχονταν.

Οἱ τοῖχοι γεμάτοι ἀπὸ ἀναμνηστικά, τὰ συρτάρια γεμάτα ἀπὸ χαρτιά, πὺ τὸ καθένα ἦταν κι' ἓνα κομμάτι τῆς ἱστο-

ρίας τοῦ Προσκοπισμοῦ καὶ τῆς ὁμάδας, ἐκεῖ στὸ βάθος τὰ ἔπαθλα τῶν ἀγώνων,

τῶν Λυκοπούλων μιὰ χειροτεχνία, τῶν ἀκριτῶν ἢ διχάλα κι' ὅλα μαζὺ τὰ σκεπάζει ὁ μέγας θυρεὸς τῆς ὁμάδας.

Τώρα δὲν εἶναι πειὰ ὅλ' αὐτά, στάχτη κι' ἀποκεῖ στὴ γωνιά, ἡ σκάλα δὲν ὑπάρχει, ὅμως ὁ γελαστός, ὁ λευκός, ὁ Ἴδρυτὴς στέκεται πάντα μπροστὰ σὲ μιὰ μισάνοιχτη πόρτα καὶ καλοδέχεται τοὺς ἐπισκέπτες τῆς ὁμάδας

Ἄν δὲν ὑπάρχουν τὰ χαρτιά κι' οἱ θυρεοί, ὑπάρχει ἐκεῖνος πὺ μᾶς ὀδήγησε τὰ 32 αὐτὰ χρόνια καὶ πάλι μᾶς ὀδηγεῖ μὲ τὸ παράδειγμά του καὶ τὴν καρτερικότητά του, μᾶς ὀδηγεῖ στὸν ἴσιο τὸ δρόμο τοῦ προσκοπισμοῦ, στὸ δρόμο τῆς Ἀγάπης.

ΔΙΓΕΝΗΣ

ΕΚΘΕΣΙΣ ΠΡΟΣΚΟΠΙΚΗΣ ΚΙΝΗΣΕΩΣ ΧΙΟΥ

Μόλις συνήλθαμεν από την άπεριγροπτον χαράν και έκπληξιν τῆς ἀποχωρήσεως τῶν Γερμανῶν ἀπ' τὸ νησί μας, εὐθύς ὡς ἤρχισεν ἡ ἐγκατάστασις Διοικήσεων Στρατιωτικῶν καὶ Πολιτικῶν, ὁ ἀκούραστος ἀρχιπρόσκοπος τοῦ νησιοῦ μας ὁ ἀεικίνητος κ. Παντελῆς Μαθιοῦδης ἤρχισε πάλι νὰ ζωηρεύῃ καὶ νὰ κινήται γιὰ τῆ μεγάλη ἰδέα.

Ἡ πρώτη του φροντίς ἦταν νὰ ἐρωτήσῃ τὰ παῖδιὰ ἂν ἦσαν πρόθυμα νὰ τὸν ἐνισχύσουν καὶ εὐρήκε πράγματι γόνιμον ἔδαφος. Πρὶν παρέλθουν 5 ἡμέραι ὑπερῆκατόν παῖδιὰ ἐγένεσαν προχείρους καταλόγους τοῦ 1ου Συστήματος Προσκόπων πόλεως Χίου, διὰ νὰ ἀνέλθουν μετὰ 2 μῆνας ἦτοι στὰς ἀρχὰς Φεβρουαρίου εἰς 300. Καταπληκτικὴ ἀληθινὰ κίνησις, πρωτοφανὴς γιὰ τὴ Χίο πού δὲν ἐγνώρισε περισσότερο τῶν 200 προσκόπων.

Καὶ τότε μετὰ τὴν πρώτην πανηγυρικὴν συγκέντρωσιν τῆ παρουσίᾳ ὄλων τῶν ἀρχῶν, εἰς τὸ Γυμνάσιον τῆς πόλεως, καὶ τὴν ἐπακολουθήσασαν ὀκωμοσίαν, τότε ἤρχισαν νὰ θάλλουν οἱ προσκοπικὲς ὀμάδες σὲ ὅλα τὰ μέρη τοῦ νησιοῦ, σάν μπουμπούκια ποῦ περίμεναν τὸ πέρασμα τοῦ χειμῶνος γιὰ νὰ μετὰσχουν καὶ αὐτὰ στὶς ἀνοιξιάτικες χαρὲς.

Τὸ Βασιλειῶντικο, τὰ Καρδάμυλα, οἱ Ἀμάδες, τὸ Μερμῆγκι, ἡ Βολισσός, ὁ Βροντάδος καὶ τέλος τὸ Χαλκειὸς, ἔλαβαν ἐνεργὸν μέρος στὴν μεγάλην προσκοπικὴν ἀναγέννησιν τοῦ νησιοῦ μας.

Ἡ ὑπαρξίς τοῦ προσκοπισμοῦ ἤρχισε νὰ γίνεταί αισθητὴ ἀπὸ τὰς πρώτας ἡμέρας τῆς Ἰδρύσεώς του.

Οἱ πρόσκοποι τῆς πόλεως μνήμονες τῶν παλαιῶν των ἐδίμωσαν ἐβγήκαν στὰ κά-

λанта ὑπὲρ τῶν ἀσθενῶν τοῦ ἐδῶ Λωβοκομείου.

Μετὰ ἀπὸ 1 μῆνα ἐγένετο ἐπιβλητικὸν τὸ μνημόσυνον τοῦ Ἰδρυτοῦ μας λόρδου Μπάντεν Πάουελ.

Δύο ἀκόμη ἔρανοι ὁ εἷς ὑπὲρ τῶν προσφύγων (Δωδακανησίων κ.λ.π.) καὶ ὁ 2ος ὑπὲρ τῶν ἀπόρων μαθητῶν προσέεδεσε νέους ἐπαίνους εἰς τὰς δέλτους τῆς ἱστορίας τοῦ Χιακοῦ προσκοπισμοῦ.

Τώρα ὅσον ἀφορᾷ τὴν κίνησιν τῶν διαφόρων χωρίων εἶναι γνωστὸν ὅτι εἰς Βασιλειῶντικόν ἡ ὀρκωμοσία ἐγένετο τῆ 21ῃ Ἰανουαρίου, εἰς Καρδάμυλα τῆ 18ῃ Φεβρουαρίου συμμετεχόντων τῶν προσκόπων τῆς πόλεως.

Εἰς τὰς 4 Μαρτίου ὁ Περ. Ἐφορος κ. Μαθιοῦδης μετέβη εἰς Βολισσὸν ὀρκίσας τοὺς ἐεὶ πρόσκοπους.

Διὰ τὴν ἐπιτυχίαν ὄλων τῶν ἀνωτέρω συνέβαλαν καὶ αἱ ἐνταῦθα ἀρχαί, Ἱερὸς Λάχος, Συμμαχικαὶ ἀρχαὶ καθὼς καὶ αἱ εὐμνεῖς κρίσεις τοῦ ἐπιτοπίου τύπου.

Ὁ ἀρχηγὸς 3ης ὀμάδας 1ου Συστήματος προσκόπων πόλεως Χίου

ΟΤΙ ΕΝΔΙΑΦΕΡΕΙ ΕΝΑ ΠΡΟΣΚΟΠΟ

- ΣΦΥΡ ΚΤΡΕΣ
- ΣΟΥΓΙΑΔΕΣ ΕΚΔΡΟΜΙΚΟΙ
- ΖΩΝΕΣ ΔΕΡΜΑΤΙΝΕΣ
- ΓΥΑΛΙΑ ΗΛΙΟΥ
- ΣΦΡΓΣ
- ΚΑΙ ΟΛΑ ΤΑ ΕΙΔΗ ΕΥΡΙΣΜΑΤΟΣ

στὸ

MINION